

Silke Goes ©

רקע

המשפטים בבית קוריו

ב"משפטי קוריו" נידונו ב 1946 חמישה מהנאשמים למות. בשנת ה 1960 דאגו אסירים לשעבר להביא לדיעת הציבור את נדון DDR מה שקרה. ובאותו זמן נאסר דר. קורט הייסמיייר למאסר עולם.

ספר

"רופא ה SS והילדים"

ספרו של גינטר שוארברג פורסם בהוצאה מעובדת חדשה על ידי בית ההוצאה לאור Steidl ונמצא למכירה בכל חנות ספרים. — המשך כאן

רקע

הכרה בינלאומית

גורל 20 הילדים נוגע לליבם של בני אדם בארצות רבות. ב 1996 הוקם בעיר וארונה באיטליה מגרש משחקים וגן ורדים על שם סרג'יו דה סימונה, ובשנת 1997 נקרא בית ספר על שמו בנאפולי. ב 2007 הוקם פארק מרכזי בעיר מילנו לזכר 20 הילדים. באינדהוואן, הולנד, יש פארק זיכרון על שם האחים הוונגמן, בו נערכים מדי שני טכסי אזכרה, ובצרפת ניתן היה לראות את התערוכה הנודדת במקומות שונים. במזרחון באוסטרי וכן באתרי אזכרה שונים ניתן לקרוא את הביוגרפיה של 20 הילדים.

גינטר שוארברג

סיפור הילדים מרחוב בולנהוזר דאם (Bullenhuser Damm)

באפריל 1945 כבר חדרו צבאות הברית עמוק לתוך גרמניה הנאצית. גורל המלחמה היה ברור לחלוטין. אבל רק ב 8 למאי חתמה גרמניה על כניעה מוחלטת. עד למועד זה סילקו אלה, שידעו איזה פשעים הם ביצעו, כמה שיותר הוכחות לפשעים שלהם.

בימים אלו חיו במחנה הריכוז נויאנגאמה עד 20 ילדים יהודים בגילם בין 5 ל 12 שנים, עשרה בנים ועשר בנות, ביניהם שני זוגות אחים ואחיות. במשך חודשים ניצל אותם לניסיונות רפואיים רופא SS דר. קורט הייסמייאר (Dr. Kurt Heißmeyer). הוא הזריק להם נגיפי שחפת פעילים מתחת לעור, והחדייר כאלו גם על ידי צינטור לתוך הריאות. אחר כך הוציא בנייתוח את בלוטות הלימפה של הילדים. בחקירתו בשנת 1964 הסביר הייסמייאר, ש"אין הבדל עקרוני בין יהודים לחיות ניסוי". ב 20 לאפריל 1945 הובאו הילדים יחד עם ארבעה מבוגרים שטיפלו בהם במחנה, לבניי בית ספר גדול בהמבורג. הם הגיעו לקראת חצות הלילה. הרופאים, בהם שני הרופאים הצרפתים גבריאל פלורנס (Gabriel Florence) ורנה קנוייל (Rene uenouille), וההולנדים דירק דויתאקום (Dirk Deutekom) ואנטון הולצל (Anton Hölzl). הבניין ברחוב בולנהוזר דאם שימש כמחנה חיצוני של מחנה הריכוז נויאנגאמה (Neuengamme). הביאו את הקבוצה למרתף הבנין. במרתף ההסקה תלו את המבוגרים בצינור מתחת לתיקרה. לילדים הזריקו מורפיום ותלו אותם תוך שנתם על וויס בקיר. איש ה SS יוהאן פראם (Johann Framm) צריך היה לנצל את כל מישקל גופו, כי הילדים היו כה רזים, כך שהלולאה סביב צוארם לא נסגרה. בחקירתו ב 1946 הוא אמר, שהוא תלה את הילדים בקיר, "כמו שתולים תמונה". אף אחד מהם לא בכה.

מאוחר יותר ניתלו במקום עד 24 שבויי מלחמה סובייטים. עד היום לא ידועים שמותיהם. וכאילו שרצח הילדים לא בוצע, החיים בהמבורג המשיכו כרגיל. הבניין שוב הפך להיות בית ספר, והתלמידים שם לא שמעו דבר על מה שקרה במרתף בית ספרם. איש לא חיפש את קרובי המשפחה של הנרצחים. והפושעים כמעט שנשכחו. רק כמה מאסירי מחנה הריכוז נויאנגאמה (Neuengamme) באו מדי שנה עם פרחים לרחוב בולנהוזר דאם (Bullenhuser Damm).

במשפטים שנערכו בבית קוריו (Curio-Haus) בעיר המבורג ב 1946 טענו הנאשמים, שהאחראי למעשי הרצח ברחוב בולנהוזר דאם, היה ארנולד שטרפ (Arnold Strippel) מנהל מחנות החוף של מחנה הריכוז נוינגאמה. בגלל מעשי רצח המוני במחנה בוכנולד (Buchenwald) נידון שטרפ לכמה מאסרי עולם. אבל ב 1969 הוא שוחרר ממאסר ואפילו קיבל פיצויים. ב 1967 סגרה התביעה הכללית בהמבורג את תיק החקירה נגדו בנושא בולנהוזר דאם בגלל "חוסר הוכחות".

כמה מקרובי המשפחה של הילדים שרדו גיטאות ומחנות ריכוז. אבל למרות שנים של חיפשים, הם נשארו בלי כל מידע על גורל ילדיהם. רבים מהשוודים איבדו את כל רכושם, וגם את כל המזכרות האישיות שלהם. כזיכרון לילדים נשארו לאלה שהצליחו לעזוב את גרמניה או הצליחו להתחבא, רק מספר צילומים שיכלו להציל.

33 שנים אחרי הפשעים הנוראים האלו גילה העיתונאי גינטר שוארברג (Günther Schwarberg) מידע על מה שקרה. בשבועון STERN הוא פרסם כתבה בהמשכים תחת הכותרת: "רופא ה SS והילדים". על ידי חקירות ממושכות בארצות שונות הצליח שוארברג למצוא רבים מקרובי הילדים. בספרו "רופא ה SS והילדים מרחוב בולנהוזר דאם", שתורגם לשש שפות, הצליח שוארברג לשמר את זיכרונם של הילדים האלה. היום יש אינפורמציה על קרובי משפחה של 17 מתוך 20 הילדים שנרצחו. ב 20 לאפריל 1979 באו לראשונה קרובי משפחה לעצרת זיכרון בבית הספר ברחוב בולנהוזר דאם. יחד אתם השתתפו בעצרת כ 2000 מאזרחי המבורג. הוקמה עמותה: "העמותה למען הילדים מרחוב בולנהוזר דאם", שתפקידה לשמר את זיכרון הילדים שנרצחו ולקיים קשר הדוק עם קרובי המשפחה שלהם. נשיא כבוד של העמותה הוא אחיו של הילד הצרפתי גיאורג אנדרה כהן, (Georg-Andre' Kohn) מר פיליפ כהן מפאריז.

עורכת הדיון ברברה היינג (Barbara Hüsing) הגישה באותה שנה

חיים אלטמאן, דודה של מאניה אלטמן, במשפט הפומבי שנערך בבולנהוזר דאם ב 1986. חיים אלטמאן היגר אחרי המלחמה יחד עם אשתו הילדה, ועם אימה של מאניה לארצות הברית. פולה אלטמאן נפטרה ב 1971, בלי שנודע לה, היכן נרצחה ביתה.

© Archiv גינטר שוארברג

רקע

המשפט הפומבי 1986

ב 1986 התקיים באתר היזכרון בבולנהוזר דאם משפט פומבי שנמשך ימים אחדים. בבית המשפט השתתפו משפטנים מארצות שונות. היל"ר היה שופט לשעבר מבית המשפט העליון לענייני חוקה בגרמניה, מר מרטין הירש מטרת המשפט הייתה לברר, מדוע אחד השותפים העיקריים לא הועמד, (Arnold Strippel) לרצח הילדים, ארנולד שטריפל למשפט. מטרת המשפט הציבורי לא הייתה להיות מעין "משפט במקום". המטרה הייתה לברר, מדוע במשך שנים כה רבות רוצחים נאציים לא הועמדו למשפט בגרמניה. נבדק הרקע לאי פעילות מערכת המשפט הגרמנית במשך שנים רבות, בנוגע לרוצחים נאצים. הוקראו פרטיקול המשפטים קוריו משנת 1946, נשמעו עדויות של עדי ראיה, של קרובי משפחה ושל מומחי משפט. לדעת המשפטנים לא הייתה שום סיבה נראית לעין, לאיחור בשנים כה רבות. אבל זה היה טיפוסי לפעילות המערכת המשפטית בגרמניה נגד הפושעים הנאצים באותן שנים.

תביעה פלילית נגד שטריפל בשם קרובי המשפחה בגלל רצח. התביעה הכללית פתחה את התיק מחדש. אבל ב 1987 התיק שוב נסגר על ידי התביעה הכללית. כדי להראות את כשלונות מערכת המשפט הגרמנית בנושא שטריפל, קיימה העמותה "בית דין בינלאומי". לפניו הופיעו קרובי המשפחה, אסירים לשעבר ממחנה הריכוז נויאנגאמה, ומשפטנים שונים מאז 1980 קיים במרתף הבנין אתר זיכרון. ובשנים 2010/2011 נוספו חדרים אחדים במרתף, כך שניתן היה להרחיב ולשפר את התערוכה. היום משמש אתר הזיכרון בבנין בית הספר ברחוב בולנהוזר דאם גם כמרכז לימוד חשוב לא רק לבתי הספר בעיר המבורג, אלא בכל גרמניה ומחוצה לה.

ניטע "גן הורדים עבור ילדי הילדים שנרצחו ב רחוב בולנהוזר דאם". אלפים מאזרחי המבורג נטעו שם בינתיים ורדים, כמזכרת לילדים שנרצחו. ב 1991 הוקמו באזור מגורים חדש, שנבנה ברובע המבורג-בורגואדל (Hamburg Burgwedel) גן ילדים, מגרש משחקים, ופארק עירוני על שם 20 הילדים. בעצרת הזיכרון השנתית שמתקיימת ב 20 לאפריל, משתתפים הרבה מאזרחי המבורג.